

OSHO

FÉRFIAK

KÖNYVE

ÉDES VÍZ

OSHO

FÉRFIAK
—
KÖNYVE

ÉDESVÍZ KIADÓ
BUDAPEST

Tartalom

Előszó • 7

Bevezetés • 9

ÁDÁM • 12

AZ ÁLDOZAT • 28

A RABSZOLGA • 39

A FIÚ • 48

A ROBOT • 56

A SZEXMÁNIÁS • 65

A SZERZETES • 86

A HOMOSZEXUÁLIS • 93

ZORBA • 98

ÉVA • 102

A MACSÓ • 112

A KOLDUS • 122

A PASI • 131

A FÉRJ • 139

AZ APA • 146

A BARÁT • 153

A SZÉPFIÚ	•	159
A POLITIKUS	•	165
A PAP	•	169
A TUDÓS	•	174
AZ ÜZLETEMBER	•	178
AZ AMERIKAI	•	182
A BUDDHA	•	206
AZ ÚJ EMBER	•	213
A MEDITÁLÓ	•	218
A HARCOS	•	225
A SZERENCSEJÁTÉKOS	•	234
AZ ALKOTÓ	•	240
A KOROSODÓ	•	246
A MESTER	•	252
ZORBA, A BUDDHA	•	261
<i>A szerzőről</i>	•	275
<i>Az Osho Meditation Resort</i>	•	277

Előszó

A fejezetcímeket azért választottuk így, hogy az Osho által nyújtott, a férfiak felszabadításáról szóló gazdag anyagot valamilyen rendszerbe foglaljuk. Az itt felsorolt archetípusok – Ádám, a robot, a koldus, a politikus, a szerencsejátékos, az alkotó stb. – nem rögzült karaktertípusok vagy személyiségek, hanem bizonyos, mindenki által jól ismert tendenciák, beidegződések és viselkedésminták leírásai. Mint Osho is jelzi, a valóság ezen elméletek és kategóriák mögött húzódik. Ezek az archetípusok abban segítenek, hogy felismerhessük saját berögzült gondolkodási mintáinkat, s így kiszabadulhassunk az elme börtönéből, annak korlátai közül, túlléphessünk a személyiségünkön, és ezáltal felfedezhessük igazi arcunkat, valós és lényegi énünket.

Bevezetés

A férfiak felszabadulása még nem történt meg. Nem csak a nőknek, a férfiaknak is szükségük van egy nagy felszabadítási mozgalomra – felszabadulni a múltból, az élettagadó értékek, társadalmi elvárások rabszolgaságából, amit az évezredek során különféle vallások kényszerítettek az emberre. A papok és a politikusok óriási hasadást okoztak az emberben. Létrehozták a büntudatos embert, aki elidegenedett önmagától, és egy *olyan* folyamatos belső harcot vív, mely életének minden területét áthatja – konfliktus a test és a lélek, az anyag és a tudat, a materializmus és a spiritualizmus, a tudomány és a vallás, a férfi és a nő, Nyugat és Kelet között...

Az életet kétféleképpen lehet élni: vagy folyton számolsz és kalkulálsz, és akkor a tudományban, a technológiában, a matematikában, a gazdaságtanban élsz, vagy költészetként éled meg, és akkor az művészetben, zenében, szépségben és szeretetben fog megnyilvánulni.

Kisgyerekkora óta arra nevelnek minden férfit, hogy sikeres legyen, és életképes maradjon ebben a teljesítmény-központú, versengő világban. Így hát csatlakozik a pénzért, sikerért, hírnévért, hatalomért, tiszteletért és társadalmi elismerésért folytatott törtető küzdelemhez és versenyhez. Már kisgyermekként megtanulja magáévá tenni szülei és tanárai, a papok és a politikusok céljait, érdekeit és értékrendjét anélkül, hogy bármit megkérdőjelezne, így távolodik el valódi természetétől, eredeti

lényétől, és így veszíti el az ok nélküli öröm, a gyermeki ártatlanság és játékos kreativitás képességét. Elszigetelődik saját teremtőerejétől, a szeretet képességétől, a nevetéstől, az élet iránti szenvedélyes vágytól... A társadalom nevelése eltompítja a testét és az érzékeit, fásulttá és élettelenné teszi őt magát. Elveszíti kapcsolatát saját benső női minőségeivel: az érzelmeivel, a gyengédséggel, a szeretettel és az intuíciójával, s végül egy fejeorientált, hatékony, érzések nélküli robot lesz belőle.

A társadalom arra tanítja a férfit, hogy „erős” legyen, ami egyet jelent női minőségeinek – a lágyság, a befogadókészség, a szeretet, a részvét – elfojtásával. Minden férfiban ott van azonban a „benső nő” – saját tudattalan vagy féltudatos női oldala, amit évezredekken keresztül megtagadott és elnyomott.

Osho egy harmadik lehetőséget mutat az élet megélésére: a meditációt. Az első lépés annak felismerése, hogy a meditáció és az éberség milyen átalakító hatalommal bír a kiteljesedett, érett egyéniséggé válás folyamatában. A meditáció a katalizátor, amely elindítja és felgyorsítja a benső növekedés folyamatát. A meditáció egységes egészzé alakít bennünket, egyensúlyt teremtve férfi és női aspektusaink között. Megtanít bennünket arra, hogy az életet a maga sokrétű mivoltában élvezzük és éljük – egészséges egyensúlyban a test és a lélek, materiális és spirituális, külső és belső világ között.

A férfiak ma mély krízisben vannak. A bolygónkat fenyegető globális katasztrófa árnyékában, a harmadik évezred küszöbén felmerül a kérdés: „Mihez kezdesz most, Ádám?” Már régen elértük növekedésünk határait. A végtelen tudományos és társadalmi fejlődésbe vetett hit alapjaiban omlott össze. Minden külső forradalom megbukott. Eljött hát az ideje a belső forradalomnak.

Hacsak az egyén nem lép ki robotszerű, mechanikus működéséből, tompaságából, és el nem kezdi életét önszeretettel, éberséggel és igaz természete iránti mély tisztelettel élni, akkor

úgy tűnik, nincs esély arra, hogy világunk elkerülje a globális öngyilkosságot.

„Az embernek új pszichológiára van szüksége, hogy megérthesse önmagát” – mondja Osho. Mélyen magába kell szívnia és meg kell tapasztalnia az alapvető tény, miszerint: „Egyetlen férfi sem pusztán férfi, és egyetlen nő sem pusztán nő. Minden férfi egyszerre férfi is és nő is, és ugyanígy minden nő egyben nő is, férfi is. Ádámban ott lakik Éva, és Évában ott lakik Ádám. Senki sem csak Ádám vagy csak Éva: mindannyian Ádám-Évák vagyunk. Ez az egyik legmélyebb felismerés, amiben valaha részünk lehet.”

Mivel azonban a férfiakat arra kondicionálták, hogy megtagadják és elvessek női minőségeiket, megtanulták elfojtani belső női oldalukat, s ez a külvilágban végül a női fél elnyomásában jutott kifejezésre. Amíg a férfi fel nem ismeri a benne élő benső nőt, addig a benne eredendően meglévő női minőségek frusztráló keresésének foglya lesz a külvilágban, a külső nőben. Újra vissza kell fogadnia magába saját női felét, hogy ismét egészséges és teljes lehessen önmagán belül.

„Az én látomásom az új férfiről egy lázadó ember képe. Egy olyan férfié, aki önnön eredeti énjét, saját eredeti arcát kutatja. A férfi, aki kész levetni minden álarcot, minden színlelést, minden képmutatást, és megmutatja a világnak, hogy ki is ő valójában. Szeretik vagy elítélik, tisztelik, bálványozzák vagy megszégyenítik, megkoronázzák vagy keresztre feszítik – nem számít, mert a létezés legnagyobb áldása az, ha önmagad lehetsz. Még ha keresztre feszítik is, mélységesen elégedett és beteljesült lesz. Egy őszinte és igaz ember képe ez, aki ismeri a szeretetet és ismeri a részvétet, aki megérti, hogy az emberek vakok, öntudatlanok, mert még alszanak – spirituálisan alszanak.”

Ádám

Ádám volt az első ember – nem azért, mert ő volt az első létező –, sokan élhettek már őelőtte is, de senki más nem mondott addig „nem”-et. Ezért a történelem nem jegyezte fel őket, hiszen nem volt egójuk. Hogy is lehetett volna Ádám az első ember? Akár milliók is lehettek már előtte, csak épp senki nem mondott nemet. Nem tudtak emberré válni, nem tudtak egóvá válni.

Ádám nemet mondott. Persze megszenvedett érte, hiszen kiűzték az üdvösség kertjéből.

Ádám férfi, és minden férfi olyan, mint Ádám. Minden gyermekkor a Paradicsomban játszódik. Minden gyermek olyan boldog, mint az állatok, mint az ősemberek, olyan boldog, mint a fák. Megfigyelted már, ahogy egy gyerek szalad a fák között, a tengerparton? – ő még nem ember. A szeme még tiszta, ám öntudatlan.

Ki kell majd jönnie az Édenkertből. Ezt jelenti Ádám kiűzése a Paradicsomból: többé már nem része az öntudatlan üdvösségnek – tudatossá vált azáltal, hogy evett a tudás fájának gyümölcséből. Emberré vált.

Nem arról van szó, hogy Ádámot egyszer száműzték – minden Ádámot száműzni kell, újra és újra. Minden gyermeket ki kell vetni Isten kertjéből – ez együtt jár a felnövekedéssel. A fájdalom a növekedés fájdalma. El kell veszítenünk az Édenkertet ahhoz, hogy újra elnyerhessük, hogy tudatosan elnyer-

hessük. Ez az ember terhe és sorsa, szenvedése és szabadsága, az ember feladata és nagysága egyben.

◉ *Mi az oka annak, hogy soha nem vagyok egészen elégedett azzal, aki vagyok, és azzal, amivel a lét megajándékozott engem? Mindig valami jobb után kutatok, valaki mássá lenni vágyom, mindig sóvárgok, ha a másiknak több van, mint amennyi nekem jutott. Ahogy a mondás tartja: „A szomszéd kertje mindig zöldebb.” Miért van ez?* ◉

Azért, mert elszakítottak önmagadtól. Olyan irányba tereltek, ahová nem a természet vezetett téged. Nem saját lehetőségeid felé tartasz. Azzá próbálsz válni, amivé mások tenni akartak, ez azonban nem hozhat megelégedést. Amikor elégedetlen vagy, megszólal a logika: „Talán még nincs meg mindened – szerezz még valamit!” Így hát körül nézel, hogyan szerezhethnél meg még több mindent. Mindenki egy mosolygó, boldog maszkot visel, így mindenki megtéveszt mindenkit maga körül. Te is álarcot hordasz, ezért a többiek azt hiszik rólad, hogy te vagy a boldogabb. Te pedig azt hiszed, hogy ők a boldogabbak.

A fű zöldebbnek tűnik a kerítés túloldalán – de mindkét oldalról nézve. A kerítés túloldalán élők a te füvedet látják zöldebbnek. Onnan tényleg zöldebbnek, dúsabbnak, jobbnak látszik. Ez a távolság keltette illúzió. Ha közelebb jössz, kezded meglátni, hogy valójában nem is úgy van. Az emberek azonban távol tartják magukat egymástól. Még a barátok, még a szeretők is távolságot tartanak: a túl nagy közelség veszélyes lehet, mert még megláthatják milyen vagy valójában.

Már a legelején félrevezettek, úgyhogy bármit teszel, nyomorultul érzed magad. A természet nem ismeri a pénz fogalmát, különben dollárok nőnének a fákon. A pénz nem a természet része, hanem teljes mértékben az ember találmánya – hasznos, de veszélyes találmány. Látsz valakit, akinek sok

a pénze, és arra gondolsz, talán a pénz meghozza a boldogságot. „Nézd azt az embert, milyen boldognak látszik!” – és már futsz is a pénz után. Ha olyan valakit látsz, aki egészségesebb nálad – az egészséget kezded kergetni. Bárki más valami egyébvel foglalkozik és elégedettnek tűnik – azonnal követni kezded őt.

Mindig a többieket figyeled, és a társadalom úgy rendezkedett be, hogy soha ne is gondolj saját lehetőségeidre. Az egész nyomorúságnak az az egyetlen oka, hogy nem vagy önmagad. Csak légy önmagad, és nincs több szenvedés, nincs több versengés, nem törődsz többé azzal, hogy másoknak több van, hogy neked nincs elég.

Ha pedig zöldebb füvet szeretnél, nem kell a kerítés túlsó oldalára leselkedned, zöldebbé teheted a füvet a te oldaladon. Olyan egyszerű zöldebbé varázsolni a füvet. Te azonban mindig máshol keresel, mindenhol máshol, és az összes pázsit olyan gyönyörűnek tűnik – a tiédet kivéve.

Az embernek – legyenek azok bármilyenek – mindig a saját képességeiből kell táplálkoznia, és nem szabad, hogy más szabja meg számára az irányt. A többieknek inkább segíteniük kellene őt, bármerre indul, bármi váljon is belőle. A világ így olyan elégedett lehetne, hogy el sem hiszed.

Én soha nem éreztem elégedetlenséget, még gyermekkoromban sem, annál az egyszerű oknál fogva, hogy soha nem engedtem meg senkinek, hogy eltérítsen attól, amit teszek vagy amivé lenni próbálok. Ez óriási segítséget jelentett nekem. Nehéz volt, sőt a nehézségek egyre nőttek, és mára az egész világ ellenem van. Ez azonban engem nem zavar. Tökéletesen boldog vagyok, tökéletesen elégedett. El sem tudom képzelni, hogy másmilyen is lehettem volna. Bármilyen más helyzetben nyomorultul éreztem volna magam...

A világ az egyéniségek ellen van. Megakadályoz abban, hogy egyszerűen természetes önmagad légy. Azt akarja, hogy csupán egy robot legyél, és mivel beleegyeztél abba, hogy robottá válj,

most bajban vagy. Mert te nem vagy robot. A természetnek nem az volt a szándéka, hogy robottá tegyen téged. Így, mivel nem az vagy, aminek lenned kellene, amivé a sorsod szerint válnod kellett volna, folyamatosan keresel: „Mi hiányzik? Talán szebb bútorok, vagy szebb függönyök, vagy egy szebb ház, vagy egy jobb feleség, egy jobb állás...” Egész életedben próbálkozol, és egyik helyről a másikra rohangálsz. A társadalom már a kezdet kezdetén elszakított téged igaz önvalódtól.

Én azon fáradozom, hogy visszahozzalak önmagadhoz, és akkor egyszer csak észre fogod venni, hogy minden elégedetlenség tovatűnt. Semmi másra nem lesz szükséged – elég vagy te magad. Mindenki elég önmagának.

◈ *Miért olyan nehéz szeretni önmagam?* ◈

Születésekor minden gyermek mérhetetlenül szereti önmagát. A társadalom és a vallás pusztítják el ezt a szeretetet – elvégre, ha egy gyerek úgy nő fel, hogy önmagát szereti, ki fogja szeretni Jézus Krisztust? Ki fogja szeretni az elnököt? Ki fogja szeretni a szülőket? A gyermek önmaga iránti szeretetét más irányba kell terelni. Úgy kell nevelni, hogy szeretete mindig egy rajta kívül álló dologra irányuljon. Ez nagyon szerencsétlenné teszi az embert, mert amikor önmagadon kívül álló lényt szeretsz – legyen az az Isten, a pápa, az apád, a feleséged, a férjed, a gyerekeid vagy bárki más –, függővé válsz tőle. Saját szemedben másodlagossá válsz, koldus leszel.

Császárnak születél, és mélységesen elégedett voltál önmagaddal. Az apád azonban azt akarja, hogy őt szeresd, az anyád azt kívánja, hogy őt szeresd. Körülötted mindenki a szereteted tárgyává akar válni. Senki sem törődik azzal, hogy aki önmagát nem tudja szeretni, az nem lesz képes senki mást sem. Így aztán létrejön egy örült társadalom, ahol mindenki megpróbál valakit szeretni – de senkinek nincs semmije, amit a másiknak

adhatna. És a másiknak sincs mit adnia. Miért veszekednek, miért nyaggatják és gyötrik egymást egyfolytában a szerelmek? Egyszerűen azért, mert nem azt kapják, amire számítottak. Mindketten koldusok, mindketten üresek.

Egy helyesen felnevelt gyermek számára lehetővé teszik, hogy mind jobban és jobban szeresse önmagát, egészen addig a pontig, ahol már olyannyira feltöltődik szeretettel, hogy úgy érzi, muszáj megosztania ezt másokkal. Olyannyira nyomja a szeretet súlya, hogy már vágyik valakire, akivel megoszthatná. Ekkor a szeretet nem tesz majd függővé senkitől. Te vagy az, aki ad, és aki ad, soha nem koldus. Sőt, a másik fél is ad. Amikor pedig két császár – aki mindkettő ura saját szívének – találkozik, akkor óriási a boldogság. Senki sem függ senkitől, mindenki független és egyéni, saját magában összpontosul, önmagában gyökerezik. Gyökerei mélyre nyúlnak önnön lényében, oda, ahonnan a szeretetnek nevezett nektár a felszínre tör, és ezer meg ezer rózsát fakaszt.

Mindeddig semmi esély nem volt arra, hogy ilyen emberré válj, a prófétáid, a messiásaid, az isteni inkarnációid és a többi idióta miatt. Ők a saját dicsőségük, a saját egójuk érdekében tönkretettek téged. Végképp megsemmisítettek.

Láthatjátok a logikát. Vagy a messiás, a megmentő lesz szeretetek tárgya, és ti csak árnyként, vakon követitek őt... vagy teljes elégedettségben, a szeretettől túlcsondulva, ezernyi rózsában virágoztok ki. De akkor kinek kellene a megváltó? Hiszen akkor ti már üdvözültek vagytok. Ki törődne akkor a mennyországgal? Hiszen akkor már ott vagytok.

A papnak vége, ha megtanulod, hogyan szeretheted önmagad. A politikus szavazók nélkül marad, a társadalom minden érdekszervezete tönkremegy. Ezek mind a te alig tetten érhető lelki kizsákmányolásod által gyarapodnak.

Az önmagunk iránti szeretet megtanulása pedig nem nehéz – hiszen természetes dolog. Ha képes voltál természetel-

lenesen cselekedni, ha azt meg tudtad tanulni, hogy hogyan szeress másokat anélkül, hogy önmagadat szeretnéd, akkor ez ahhoz képest nagyon egyszerű lesz. Már megtetted azt, ami majdhogynem lehetetlen. Az egész csupán megértés kérdése: „Szeretnem kell önmagamamat, különben elszalasztom az élet értelmét. Sohasem válok felnőtté, egyszerűen csak megöregszem. Nem lesz egyéniségem. Nem lesz méltóságom, nem válok teljes és igaz emberré.”

És ráadásul, ha nem vagy képes önmagadat szeretni, nem szerethetsz senki mást sem a világon. Oly sok pszichológiai probléma ered abból, hogy eltérítettek önmagadtól. „Méltatlan” vagy, nem az vagy, aminek lenned kellene, tetteid korrekcióra szorulnak. Egy bizonyos személyiséggé kell formálni téged.

Japánban négyszáz éves fák vannak, a magasságuk azonban mindössze tizenöt centiméter. Azt gondolják, ez is a művészet egy formája. Pedig gyilkosság, merő gyilkosság! A fa ősinek tűnik, és csak tizenöt centi magas. Harmincméteres fa lehetne, a csillagokig nyújtózhatna. De mit tettek vele? És hogyan? Ugyanezzel a módszerrel bántak el az emberiséggel, az emberekkel is. Egy aljzat nélküli edénybe teszik a fát, így amint gyökeret ereszt, azt rögtön levághatják. A gyökereket újra és újra lemetszik, és amíg egy fa gyökerei nem ereszkednek egyre mélyebbre, a fa sem tud magasabbra nőni. Megöregszik, de soha nem lesz képes kifejlődni. Pontosan ugyanezt tették az emberi lényekkel is.

Az önmagad iránti szeretet alapvetően szükséges a fejlődésedhez. Éppen ezért én arra tanítalak, hogy légy önző – mert ez a természetes.

Minden vallás arra tanít, hogy önzetlen legyél. Áldozd fel magad valamilyen ostoba eszméért: a zászlóért – egy darab vacak rongyért. Feláldozod magad a nemzetért, ami nem más, mint pusztán fantázia, hiszen a Föld sehol sincs nemzetekre felosztva. A politikusok ravaszsága osztja fel a Földet a térké-

pen. Térképeken húzott vonalakért áldozod fel magad! Vagy halj meg a vallásodért: a keresztény, hindu, buddhista vagy mohamedán vallásért! És képesek voltak úgy megszervezni az egészet, hogy az egyént mindeközben foglyul is ejtik. Ha meghalsz a hazádért, mártírnak fognak nevezni. Pedig csak öngyilkosságot követsz el, még hozzá egy nevetséges indok miatt. Ha meghalsz a vallásodért, a mennyországba jutsz, és az örök áldásokat fogod élvezni. Manipulálnak téged. A manipuláció alapját pedig minden esetben az képezi, hogy ne szeresd önmagad – gyűlöld magad, mert nem érsz semmit.

Mindenki tele van az önmaga iránt érzett gyűlölettel. Gondolod, ha te gyűlöld magad, találsz majd olyan valakit, aki szeretni fog? Még te magad sem vagy kész rá, hogy önmagadat szeresd, így lehetetlen, hogy bárki más szeressen. Elfogadtad azt az elméletet, hogy hacsak nem követsz bizonyos szabályokat, vallási dogmákat, politikai elméleteket, akkor semmit sem érsz.

Születésed pillanatában nem voltál sem keresztény, sem katolikus, sem kommunista. Minden gyermek tabula rasaként, teljesen tisztán jön a világra.

Semmi sincs ráírva – Biblia, Korán, Gíta, Tőke – nem, semmi sincs ráírva. Semmilyen szent könyvet nem hoz magával, tökéletesen ártatlanul érkezik. Ez az ártatlanság azonban a legnagyobb gondot okozza majd neki, hiszen mindenütt farkasok veszik körül – a politikusokban, papokban, szülőikben és tanárokbán elrejtőzve. Mind ráugranak ártatlanságodra. Elkezdnek mindenfélét rád írni, melyekről később elhiszed, hogy a te örökséged. Pedig tönkretették az örökségedet. Most már szolgává tudnak tenni, rávesznek bármire, amire akarnak. Ha azt akarják, hogy ártatlan embereket ölj meg...

Vannak vallási maffiák, politikai maffiák, akik folyamatosan kizsákmányolnak téged. Lehet, hogy ellenségei egymásnak, de egy dologban egyetértenek: az embernek nem szabad megengedni, hogy szeresse önmagát. Ezzel elvágják saját lényében

eresztett gyökereit, ettől tehetetlenné válik, és egy gyökérte-
len, víz sodorta fadarab lesz belőle. Így már bármit megtehetsz
vele, amit csak akarsz.

Ennek az országnak (Egyesült Államok) a lakosai ártatlan,
szegény embereket öltek meg Vietnamban. Mi közük volt hoz-
zájuk? És ennek nem csak egy oldala volt. Saját véreiket küldték
el – akik még bele sem kóstolhattak az életbe –, hogy öljenek
és megölessenek a demokrácia nevében, Amerika nevében. De
miért kellene bárkinek feláldoznia magát bárminek is a nevé-
ben? A mohamedánok és a keresztények Isten nevében harcoltak
egymással és öldösték egymást. Mindkét fél ugyanannak az Is-
tennek a nevében öl és harcol. Furcsa egy világot teremtettünk!

A stratégia tehát igen egyszerű: pusztítsd el az ember ön-
maga iránti természetes szeretetét. Ekkor annyira értéktelenné
válik önmaga előtt, hogy bármire képes lesz egy kitüntetésért,
hogy legalább egy kicsit értékesnek érezhesse magát, hogy át-
élhesse: azért ő is valaki. Látod a színes sávokat a tábornokok
ruháján? Miféle marhaság ez? Minél jobban pusztítja magát,
annál több sávja lesz.

Azokat a színes sávokat felfestheted egy pólóra is. Nem hi-
szem, hogy bármilyen törvény megakadályozná, de egyszerűen
ostobán fogsz kinézni. Azok a tábornokok szerinted nem fes-
tenek ostobán? Őket tisztelik, ők a hősök. És mit tettek? Ren-
geteg embert meggyilkoltak a hazádban és más országokban is.
Ezeket a gyilkosokat kitüntetik. Láttál már olyan társadalmat,
ahol kitüntetik a szeretőket? Nem, a szeretőket el kell ítélni.
Egyetlen társadalom sem szavaz meg tiszteletet a szeretőknek
– a társadalom számára a szerelem egyet jelent az átokkal. Az
első tehát, amit a vezető érdekszervezeteknek meg kell tenni-
ük, hogy eltereljék a figyelmedet a szeretetről – és mostanáig
ebben sikerrel is jártak.